

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **P. N.**, bytem proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, oddělení ostatních správních činností, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.6.2011, č.j., sp. zn.

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutím Magistrátu města Jihlavy, odbor dopravy, č.j.: ze dne 10.1.2011 byl žalobce v části 1 uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/2000 Sb., porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a) a § 32 odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že dne 1.7.2010 ve 14:15 hod na ul. při řízení motorového vozidla RZ nebyl připoután bezpečnostním pásem a ve vozidle neměl rozsvíceno stanovené osvětlení. Na základě shora uvedeného mu byla dle § 22 odst. 9 zákona č. 200/1990 Sb., udělena pokuta ve výši 2.500 Kč a dále byl zavázán k povinnosti nahradit náklady přestupkového řízení ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17.6.2011, č.j.:, sp. zn., podané odvolání zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil.

Rozhodnutím obou správních orgánů, jak žalobce uvedl, se cítí poškozen a zkrácen na svých právech.

Krajský soud v Brně ve věci rozhodl 10.11.2011 rozsudkem č.j. 57A 87/2011-25 a to tak, že rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a dále zavázal žalovaného k povinnosti zaplatit žalobci náklady řízení a to zaplacený soudní poplatek a náklady právního zastoupení.

V odůvodnění rozsudku na str. č.l. 7 Krajský soud v Brně uvedl, že z protokolu o ústním projednání přestupku z 10.11.2011 vyplývá, že po zákonném poučení dle § 55 správního řádu byli ve věci vyslechnuti policisté, svědkové J. D. a M. P. Svědek D. uvedl, že 1.7.2010 dopoledne společně s kolegou vykonával hlídkovou činnost na ulicišti. Byli mimo vozidlo a v jednu chvíli přijíždělo po ulici červené vozidlo, které nesvítilo. Proto se rozhodli toto vozidlo zastavit. Když vozidlo vyjíždělo k policistům, svědek si všiml, že jeho řidič není připoután bezpečnostním pásem. V té chvíli řidič rozsvítil a začal se poutat bezpečnostním pásem. Po zastavení řidič předložil doklady a policisté mu sdělili, jakého se dopustil přestupku. Řidič souhlasil s pokutou, ale pouze za to, že nesvítí. S tím, že nebyl připoután, nesouhlasil. Proto bylo sepsáno oznámení o přestupku, na které se řidič písemně vyjádřil. To, že řidič nesvítí, bylo vidět po celou dobu jeho příjezdu až do doby, kdy svědek vystoupil do komunikace a začal ho zastavovat. V té době rozsvítil světla a začal se poutat. Toto svědek viděl přes jeho čelní sklo, a to na vzdálenost asi 10 – 15 m. Na dotaz zmocněnce, zda viděl z vozidla vystupovat nějakou osobu předtím, než došlo k zastavení vozidla u hlídky policie, svědek odpověděl, že neviděl, že vozidlo od křižovatky až do příjezdu k policistům, nikde nezastavovalo. Dále na dotaz, kde v době, kdy zastavoval svědek vozidlo, stáli ostatní kolegové, uvedl, že stáli vedle něho na okraji komunikace.

Svědka Petru, po řádném poučení uvedl, že 1.7.2010 sloužil společně s kolegy a měli hlídkovou činnost v obytné zóně na ulici Viděl, jak od křižovatky vyjíždí do obytné zóny fialové vozidlo, asi, které nesvítí. Kolega se připravil, že ho zastaví a v té době řidič, když viděl kolegu, rozsvítil a začal se ve vozidle poutat. Toto viděl svědek na vzdálenost 10-25 metru přes jeho čelní sklo. Řidič na sobě neměl žádné tričko a proto bylo zřetelně vidět, že není připoután a bylo vidět, jak se poté začal za jízdy připoutávat. Po jeho zastavení prováděl svědek kontrolu technického stavu vozidla a kolega s ním řešil přestupek. V technickém stavu žádné závady nezjistil. Řidič se nejprve k přestupku doznal, ale chtěl ho řešit pouze za světla. Když mu kolega sdělil, že bude řešen za oba přestupky, tak s tím nesouhlasil. Kolega poté s řidičem sepsal oznámení o přestupku. Poté byly řidiči vráceny doklady a on pokračoval v jízdě. Na dotaz, zda viděl z vozidla vystupovat nějakou osobu před tím, než došlo k zastavení vozidla u hlídky policie, uvedl, že v době, kdy vozidlo viděl, tak nikde nezastavilo a nikdo z vozidla nevystoupil, řidič pouze zpomalil. Na dotaz, zda byl v době, kdy vozidlo zastavovali, v okolí nějaký pohyb chodců, uvedl, že v té době se v okolí nějakí chodci pohybovali.

U tohoto jednání zmocněnec žalobce uvedl, že žalobce trvá na tom, že za jízdy byl připoután a že na vozidle bylo rozsvíceno stanovené osvětlení. Navrhl výslech tří svědků, přičemž u prvního svědka uvedl, že se jedná o spolujezdce z vozidla, který vystoupil před tím, než byl obviněný zastaven policií a další dva svědkové byli přítomni zastavení vozidla na místě jako chodci. Na dotaz, zda byli svědci obviněným ztotožněni, zmocněnec uvedl, že poté, co s žalobcem policie ukončila kontrolu, vstoupil tento v kontakt s chodci, kteří průběh kontroly viděli a jsou schopni ho popsat.

Poté vydal 10.1.2011 Magistrát města Jihlavy rozhodnutí o přestupku. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že výslech údajného spolujezdce obviněného M. R. nepovažuje za důležitý,

takový, který by mohl přispět k objasnění přestupkového jednání obviněného, protože sám zmocněnec uvedl, že tento spolujezdec vystoupil ještě dříve, než bylo vozidlo obviněného zastaveno policisty. Současně oba policisté uvedli, že vozidlo nikde nezastavovalo a že z něho nikdo nevystupoval. K vystoupení spolujezdce tudíž muselo dojít ještě v době, než obviněný vyjel do ulice, kde byl následně zastaven policisty. Z tohoto důvodu se navrhopovaný svědek nemůže vyjádřit k tomu, zda obviněný měl na vozidle při jízdě na ulici rozsvíceno stanovené osvětlení a zda byl v té době připoután bezpečnostním pásem. Z tohoto důvodu správní orgán důkaz výsledkem tohoto svědka neprovedl. Další svědci, navrhovaní obviněným, a to L. P. a P. K., měli být přítomni zastavení vozidla a mohou popsat průběh kontroly, kterou viděli. Ani výslech těchto údajných svědků nepovažuje správní orgán za důležitý pro řádné objasnění přestupkového jednání obviněného. Sám zmocněnec uvedl, že tito svědci měli být přítomni zastavení vozidla. Vzhledem k tomu, že při zastavení vozidla toto již mělo rozsvíceno stanovené osvětlení a řidič byl již připoután bezpečnostním pásem, což vyplývá z výpovědi obou policistů, kteří uvedli, že obviněný v době, kdy k nim přijížděl, tak si světla rozsvítil a začal se poutat bezpečnostním pásem, potvrdili by tito svědci správnímu orgánu pouze skutečnost, která již vyplynula ze svědeckých výpovědí policistů. Taktéž průběh kontroly, kterou prý svědci mohou popsat, není rozhodující pro posouzení, zda se obviněný dopustil přestupku. Současně správní orgán konstatuje, že i když se v okolí místa kontroly dle svědka M. P. pohybovali chodci, tak obviněný po ukončení kontroly a vrácení dokladů od policie z místa odjel. Proto nemohl, jak uvádí zmocněnec, vstoupit v kontakt s chodci, kteří průběh kontroly měli vidět. Z těchto důvodů správní orgán důkaz výsledkem uvedených svědků P. a K. neprovedl. Výslech třetího policisty T., který je v současné době odvelen mimo své pracoviště v, správní orgán taktéž neprovedl, a to vzhledem k tomu, že svědecké výpovědi ostatních dvou policistů považuje za dostatečné k řádnému prokázání přestupkového jednání obviněného a také z důvodu hospodárnosti a rychlosti správního řízení, na základě předloženého spisového materiálu a výpovědi policistů, kdy oba shodně uvedli, že v době, kdy řidič vyjel na ulici, neměl rozsvíceno stanovené osvětlení a nebyl připoután bezpečnostním pásem a že si světla rozsvítil a začal se připoutávat až poté, co k nim přijížděl, a také na základě toho, že ani v dalších částech výpovědí policistů správní orgán neshledal žádný rozpor, ani neshledal rozpor mezi oznámením přestupku a těmito výpověďmi, považuje správní orgán spáchání přestupku obviněným za spolehlivě prokazané. Jeho tvrzení, že byl za jízdy připoután a že na vozidle bylo rozsvíceno stanovené osvětlení, považoval správní orgán za účelové tvrzení, ve snaze vyhnout se postihu za spáchaný přestupek.

Do uvedeného rozhodnutí žalobce podal odvolání, o kterém žalovaný rozhodl 17.6.2011 tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil.

V odůvodnění mimo jiné uvedl žalovaný, že dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně neprovedením důkazů svědeckými výpověďmi M. R., L. P. a P. K. nepochybil a ani neomezil výkon procesních práv obviněného v daném řízení. Důvodem k tomuto závěru je skutečnost, že navrhované důkazy svědeckými výpověďmi byly hodnoceny jako nadbytečné, protože skutečný stav věci byl nezpochybnitelným způsobem prokázán věrohodnými výpověďmi svědků – příslušníků Policie ČR. Správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí v dostatečném rozsahu a logickými úvahami vyložil, proč navrhované důkazy svědeckými výpověďmi neprovedl. Odvolací správní orgán úvahy správního orgánu přezkoumal a neshledal, že by ze strany správního orgánu došlo k překročení mezí správního uvážení. Shrnuje, že úvaha o nadbytečnosti provedení navrhovaných důkazů je správná, protože pro zjištění skutečného stavu věci není rozhodný stav zjevně předcházející zjištění skutků ze strany příslušníků policie v případě navrhovaného svědka Milana Roda, protože

dokazování ve věci směřuje výlučně k okamžiku, kdy obviněný skutky spáchal, a tak jak vyplývá z oznámení o přestupku i provedených svědeckých výpovědí, obviněný v průběhu jízdy předcházejícího jeho zastavení hlídkou policie reagoval na zjištění přítomnosti této hlídky a ve vozidle se připoutal bezpečnostním pásem a rozsvítil předepsané osvětlení. Ze stejného důvodu byly odmítnuty důkazy svědeckými výpověďmi svědkyně Pruskové a svědka Kadlece, protože tyto osoby podle vlastního vyjádření obviněného byly přítomny jako chodci zastavení vozidla na místě hlídkou policie. Stav v době zastavení vozidla a průběhu následné kontroly obviněného ze strany příslušníků Policie ČR není pro zjištění skutečného stavu rozhodný, a proto závěr správního orgánu I. stupně o neprovedení těchto navrhovaných důkazů je hodnocen jako logický a správný. Na základě provedeného posouzení věci je nutné vyvodit závěr, že stejné podmínky pro dosažení předvolání a výsledku svědků ve prospěch obviněného, jako i svědků proti němu, byly v daném řízení zachovány v souladu s čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy. Odvolací orgán sdělil k námitce obviněného, že předmětem vedeného řízení nebylo objasnit rozpor mezi obsahem úředního záznamu a oznámením o přestupku sepsaného příslušníky PČR a písemným vyjádřením obviněného na místě, protože rozpornost tvrzení obviněného a PČR jako orgánu dohledu a kontroly nad bezpečností a plynulostí silničního provozu je očekávatelná. Provedené dokazování ve věci přestupků ani procesní postup v dané věci nejsou zatíženy vadou, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Krajský soud v Brně na str. 10 zrušujícího rozsudku pak uvedl, že neprovedení důkazů výsledkem navrhovaných svědků však může být pouze za situace, kdy by výslech svědků nepřinesl nic k objasnění skutečného stavu věci, což se v daném případě soud nedomnívá. Uvedl, že správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost najisto, že se jednání mající znaky skutkové podstaty přestupku dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Důkazní břemeno k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil obviněný z přestupku, nese přirozeně správní orgán. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se uvedeného jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost, nemusí se tedy vyvíňovat, tj. prokázat, že se jednání nedopustil (dle rozsudku NSS 2As 46/2005 z 24.5.2006).

Soud pak uvedl, že má za to, že zatím nebylo najisto postaveno, zda se žalobce uvedených dvou přestupků, které jsou popsány v rozhodnutí správních orgánů, dopustil. Žalobce od počátku, kdy byl zastaven hlídkou PČR, jak z Oznámení přestupku vyplývá, trval na tom, že ani jednoho z uvedených přestupků se nedopustil, neboť tvrdil, že připoután byl, světla svítila. Nesouhlasí s tím, jak uvedli policisté, že by chtěl, aby mu byla uložena pokuta za jiný přestupek, než kterého se dopustil.

Soud uvedl, že proti sobě tedy stojí od počátku rozporná stanoviska k přestupkovému jednání ze strany policie a podezřelého z přestupku. Uvedl dále, že je sice pravdou, že správní orgán I. stupně nařídil ve věci uvedeného přestupku ústní jednání o přestupku, ke kterému předvolal všechny tři policisty, tedy hlídku, která měla žalobce pozorovat, zastavit a kontrolovat. Vzhledem k tomu, že jeden z policistů (...) v době, kdy byl předvoláván, dočasně na obvodním Oddělení v, kam byl předvoláván, nepůsobil, byl tedy proveden výslech pouze zbývajících dvou policistů a tento třetí policista vyslechnutý nebyl, jak uvedeno z důvodu, že výpovědi obou policistů byly konzistentní a také z důvodu hospodárnosti a ekonomie správního řízení. Je sice pravdou, že správní řízení má probíhat tak, aby tato zásada byla respektována, nicméně nemůže převážet nad zásadou zjištění skutečného stavu věci. Soud má za to, jak uvedl, že je potřeba, aby se k přestupkovému jednání vyjádřil i třetí z policistů, tedy svědek T., aby uvedl, co svými smysly vnímal a jak kontrola probíhala a z jaké vzdálenosti vozidlo řízené žalobcem pozoroval, neboť svědek D. uvádí, že vozidlo

žalobce v době, kdy žalobce rozsvítil světla a začal se poutat, viděl přes jeho čelní sklo na vzdálenost asi 12 – 15 m, když druhý svědek Petruš uvádí vzdálenost 20 – 25 m. Pokud by policisté, jak svědek D. uvádí, stáli na komunikaci vedle sebe, nemohli by uvádět v tomto směru tak rozdílné vzdálenosti v momentě, kdy pozorovali rozsvícení světel a připoutání se řidiče. Soud má totiž pochybnosti o tom, zda na vzdálenost na krajnici 20 – 25 m by mohli policisté vidět, jak se řidič připoutává, samozřejmě na tuto vzdálenost by mohli vidět rozsvícení světel. V tomto směru tedy zcela konzistentní výpověď obou svědků není a proto soud měl za to, že je potřeba, aby se k uvedenému přestupkovému jednání vyjádřil i třetí svědek, policista T. Soud má tedy za to, že není najisto postaveno, zda se přestupkového jednání, které je obviněnému kladeno za vinu, tento dopustil, je proto třeba, aby byli vyslechnuti i svědkové navržené žalobcem, aby se k uvedené události, tedy k tomu, co viděli, také vyjádřili sami a aby pak správní orgán teprve poté posoudil, zda se uvedených přestupků žalobce dopustil či nikoliv. Teprve po doplnění dokazování výsledkem svědka T. a svědků, které navrhoval žalobce a zhodnocení každého důkazu zvlášť i ve vzájemných souvislostech pak správní orgán ve věci znovu rozhodne a vypořádá se s tím, které výpovědi a proč uvěřil a které nikoliv. Zatím však dokazování, když nebyl vyslechnut ani třetí z hlídky, která kontrolu prováděla, zůstalo kusé a nemůže být najisto, nad vši pochybnost postaveno, zda se žalobce přestupkových jednání dopustil či nikoliv.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost žalovaný, když v kasační stížnosti uvedeno, že jediným důvodem pro zrušení rozhodnutí stěžovatele byl nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, resp. nedostatečné dokazování. Stěžovatel se s názorem krajského soudu neztotožnil, neztotožnil se s tím, že provedené důkazy, svědecké výpovědi policistů D. a P. nejsou konzistentní v tom, na jakou vzdálenost viděli obviněného poutat se ve vozidle bezpečnostním pásem a rozsvítil předepsané osvětlení. Konstatoval, že se jedná pouze o odhad vzdálenosti mezi hlídkou policie a přijíždějícím vozidlem a proto se výpovědi logicky nemusí v tomto směru zcela přesně shodovat. Rozdílné odhady vzdálenosti učiněné policisty v rámci svědeckých výpovědí sami osobě nejsou způsobilé ke zpochybnění objektivitě a pravdivosti svědeckých výpovědí.

Poukázal na rozsudek NSS ze dne 27.9.2011, č.j. 9 As 42/2011-85: „... K tomu NSS uvádí, že souhlasí se závěry žalovaného i krajského soudu, že tvrzení svědků o vzdálenosti či poloze zastavení vozidel představují toliko odhad uvedených veličin, a tedy se nemusejí zcela přesně shodovat. To však samo o sobě neznamená, že by tato skutečnost byla důvodem ke zpochybnění pravdivosti a objektivitě takto podaných svědeckých výpovědí.“

Stěžovatel tedy uvedl, že z toho důvodu je nutné konstatovat, že provedení důkazu svědeckou výpovědí dalšího policisty T. by byl nadbytečný, když v rámci dokazování byly provedeny dva důkazy svědeckými výpověďmi policistů D. a P., které jsou v popisu přestupkového jednání žalobce zcela konzistentní a tvoří logický rámec, aniž by obsahovaly takové rozpory, které by způsobovaly jejich nevěrohodnost. Stejně tak by bylo nadbytečné provádění důkazů výpověďmi svědků, které navrhl žalobce. Zde se stěžovatel odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě. Žalobcem navržené svědci nebyli přítomni přestupkovému jednání žalobce, tedy jeho jízdě bez předepsaného osvětlení a bez zapnutého bezpečnostního pásu před zastavením jeho vozidla hlídkou PČR, tu když žalobce zahlédl, rozsvítil osvětlení a připoutal se. Z těchto důvodů nebyly navržené důkazy provedeny. Stěžovatel trval na svém stanovisku, že pro zjištění stavu věci rozhodného pro posouzení přestupkového jednání žalobce správní orgán I. stupně provedl dokazování kompletní a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, plně v souladu s § 3 a § 50

odst. 3 správního řádu. Navrhoval proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10.11.2011 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j. 9 As 36/2012-24 ze dne 21.2.2013 rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10.11.2011, č.j. 57A 87/2011-25 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V odůvodnění rozsudku mimo jiné uvedl, že dle ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí*. Citované ustanovení s.ř.s. vyjadřuje jednu ze zásadních zásad správního soudnictví, tj. dispoziční zásadu. Je pouze na žalobci, aby sám v zákonné lhůtě předestřel krajskému soudu důvody a rozsah svých žalobních námitek, na jejichž základě se dovolává přezkumu správního rozhodnutí. Soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů nepředstavuje nástroj ke všeobecné kontrole zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Soud v řízení o žalobě ve správním soudnictví přezkoumává napadené rozhodnutí správních orgánů ex offio z výše uvedených hledisek, která mají zajistit odstranění či nápravu zcela zásadních vad správního aktu (např. nicotnost či nepřezkoumatelnost), jeho věcnou správnost přezkoumává pouze v rozsahu vymezeném žalobcem. Soud je proto vázán rozsahem a důvody žaloby, a pouze v jejich rámci přezkoumává správní rozhodnutí.

Žalobní námitky proti rozhodnutí stěžovatele směřovaly k faktu, že při dokazování nebyli jako svědci vyslechnuti policista T. a tři další svědci, kteří dle žaloby mohli přispět k dostatečnému a věrohodnému zjištění skutkového stavu. Konkrétně výpovědi třetího policisty T. a měl být odstraněn rozpor mezi výpovědi zbývajících dvou policistů a žalobce ohledně jeho případného přiznání k přestupkovému jednání při kontrole a dalším sdělením, které policisté zaznamenali v oznámení přestupku ze dne 1. 7. 2010. Návrh výsledku dalších tří svědků, tj. spolujezdce, který měl z vozidla před jeho zastavením policisty vystoupit, a dvou chodců, kteří měli být přítomni při zastavení vozidla žalobce policisty, byl dle názoru žalobce správním orgánem odmítnut bez náležitého odůvodnění. Správní orgán se nezabýval tím, zda mohli jednotliví svědci být schopni zaznamenat svými smysly konkrétní skutkový stav, příp. zda nebylo dalších osob, které byly schopny podat další pro toto jednání zásadní informace. Výše uvedeným měl stěžovatel porušit zásadu volného hodnocení důkazů a založit stav nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.

Krajský soud se v řízení obsahově vymezeném výše uvedenými žalobními body soustředil na otázku, zda policisté vypovídající jako svědci mohli věrohodně zaznamenat zrakem skutečnost, zda se žalobce v příjíždějícím vozidle připoutává za jízdy či nikoliv. K takto formulované otázce krajský soud konstatoval rozpor ve svědeckých výpovědích policistů, neboť svědek D. uvedl, že jednání žalobce v příjíždějícím vozidle pozoroval ze vzdálenosti 12 - 15 metrů, zatímco svědek Petrů tuto vzdálenost odhadl 20 - 25 metrů. Svědecké výpovědi obou policistů z tohoto důvodu označil za nekonzistentní. Dle krajského soudu z uvedeného vyplývá, že není najisto postaveno, zda se přestupkového jednání, které je žalobci vytýkáno, skutečně dopustil.

Krajský soud však dle Nejvyššího správního soudu v rozporu s ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal správní rozhodnutí stěžovatele zcela mimo rámec žalobních námitek. Žalobce v žalobě uvedl obecně, že správní orgán odmítnutím svědeckých výpovědí porušil zásadu volného hodnocení důkazů, nezabýval se všemi skutečnostmi, čímž porušil povinnost vycházet z úplně zjištěného skutkového stavu a vytvořil faktický stav nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Obecné výtky tohoto obsahu zopakoval v žalobě několikrát v různých modalitách.

Nejvyšší správní soud odkázal na svoji konstantní judikaturu, dle které musí být obecné výtky nezákonnosti spojeny s konkrétními skutečnostmi, na základě kterých by bylo možné přezkoumat postup správního orgánu adresně a účinně (viz např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20.12.2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58).

Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobce porušení výše uvedených povinností správního orgánu spatřoval v odmítnutí jím navržených svědeckých výpovědí třech osob, které měly být přítomny při kontrole jeho vozidla, a dále v neporovnání výpovědí dvou vyslechnutých policistů s výpovědí jejich třetího kolegy. Jak je již výše uvedeno, výpovědi třetího policisty se žalobce domáhal zpochybnění tvrzení svědků D. a P., dle kterého žalobce připustil, že jel bez osvětlení a připoutání, avšak snažil se o mírnější kvalifikaci tohoto jednání s ohledem na nepříznivý stav jeho bodového hodnocení řidiče. Žalobce dále neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti dle jeho názoru mohou potvrdit jím navržené tři svědci, pouze obecně zpochybnil dostatečnost odůvodnění závěru správního orgánu, že svědci nemohou zhodnotit jeho jednání předcházející zastavení jeho vozidla hlídkou policie.

Žádná z uvedených námitek se tedy vůbec netýkala vzájemného rozporu svědeckých výpovědí policistů ohledně vzdálenosti, ze které pozorovali jednání žalobce předcházející kontrole, natož zcela konkrétního zpochybnění schopnosti policistů spolehlivě vidět, zda si žalobce teprve při probíhající jízdě zapíná bezpečnostní pás.

Krajský soud svým postupem ve věci vybočil z mezí soudního přezkumu správních rozhodnutí a nad rámec žalobních námitek se zabýval konzistencí výpovědí obou vyslechnutých policistů, a to ačkoliv námitka proti vzájemné soudržnosti svědeckých výpovědí obou vyslechnutých policistů nebyla žalobcem nikdy v průběhu soudního řízení vznesena, a to ani v průběhu řízení správního. Na základě této úvahy pak krajský soud dovodil, že je třeba doplnit dokazování provedené správním orgánem.

Nejvyšší správní soud proto z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že krajský soud tím, že přezkoumal rozhodnutí stěžovatele nad rámec žalobních námitek a rozšířil tak nepřipustně žalobní argumentaci, zatížil své rozhodnutí vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tato vada spočívá mimo porušení § 75 odst. 2 s.ř.s. také v porušení zásady rovnosti procesních práv zakotvené v ust. § 36 odst. 1, věť první, s.ř.s. a v čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a v důsledku tedy i porušení práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 36 odst. 1 Listiny.

Dle čl. 81 a 82 Ústavy ČR vykonávají soudnictví pouze nezávislé a nestranné soudy. Tyto v průběhu celého soudního řízení dbají na to, aby některého z účastníků nezvýhodňovaly a aby při nalézání práva postupovaly zákonným postupem. Za zákonný postup je třeba považovat také respektování zásady rovnosti procesních stran soudem. Porušil-li soud zásadu rovného postavení účastníka řízení a jednoho z účastníků řízení nezákonným způsobem zvýhodnil, pak zatížil své rozhodnutí vadou, jež může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Krajský soud v Brně vázán názorem Nejvyššího správního soudu uvedeného ve shora citovaném rozsudku, věc znovu posoudil a zhodnotil v souladu s ust. § 75 odst. 2 s.ř.s, dle něhož soud přezkoumává v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Krajský soud v Brně tedy vyšel striktně z žalobních námitek žalobce uvedených v žalobě a uvádí k věci následující:

Žalobce nenapadal konzistentnost výpovědí policistů, svědků D. a P., kteří oba shodně uvedli, že 1.7.2010 odpoledne vykonávali hlídkovou činnost na ulici, byli tedy v obytné zóně a viděli, jak od křižovatky do této obytné zóny vyjíždí vozidlo které nesvítlo. Proto se rozhodli vozidlo zastavit a svědek D. vstoupil do komunikace, že vozidlo zastaví. V té době oba svědkové viděli, že řidič rozsvítil světla a začal se poutat bezpečnostním pásem. Ve vozidle s ním nikdo nebyl, nikdo z vozidla po zastavení před policisty nevystoupil.

Z výpovědi svědka D. pak vyplynulo, že i zbývající kolegové, kteří s ním prováděli hlídkovou činnost, stáli vedle něj a to na okraji komunikace a svědek Petřů pak na dotaz správního orgánu uvedl, že v době, kdy policisté vozidlo zastavovali, v okolí, kde vozidlo zastavovali, byl pohyb nějakých chodců, řidič poté, kdy mu byly vráceny policií doklady, pokračoval v jízdě.

Z výpovědi obou svědků tedy vyplývá, že v momentě, kdy si vozidla řízené žalobcem uvedení dva policisté všimli, tento neměl rozsvícená světla, od momentu, kdy ho uviděli, do zastavení na jejich pokyn, řidič nikde nezastavil. Když zastavil na pokyn policistů, byl ve vozidle sám a když se přibližoval k policistům, světla rozsvítil a zapnul si bezpečnostní pás.

Soud uvádí, že vzhledem k naprosto shodné výpovědi obou policistů ohledně nerozsvícení / rozsvícení světel a nepřipoutání se / poutání se bezpečnostním pásem i ostatních skutečností ohledně kontroly, by bylo zcela nadbytečné provádění dokazování výsledkem třetího z hlídky policisty T., což by bylo namísto pouze v případě, že by se v nějakých zásadních věcech ohledně prováděné kontroly vyskytl ve výpovědích slyšených svědků rozpor, což se však nestalo. Z výpovědi svědka P. pak vyplynulo, že všichni členové policejní hlídky, kteří v daný moment hlídkovou činnost vykonávali, stáli vedle sebe na okraji komunikace, takže je evidentní, že příjezdící vozidlo žalobce viděli ze stejného místa, ze stejné pozice.

V daném případě není důvodu o výpovědi svědků – policistů pochybovat, neboť tito při výkonu hlídkové služby vykonávali pouze svou služební povinnost, nebylo prokázáno, že by z výkonu dřívější hlídkové činnosti měl s nimi žalobce nějaké negativní zkušenosti nebo s některým z nich, soud má tedy zato, že v dané věci je zcela jasné, že na výsledku prováděné kontroly neměli žádný zájem, naopak je to žalobce, který evidentně na výsledku přestupkového řízení zájem má, neboť mu byla rozhodnutím správního orgánu uložena jako sankce pokuta a navíc tento jeho zájem zejména spočíval v tom, aby mu nebyly připsány další body v bodovém hodnocení řidiče.

Pokud žalobce navrhoval výslech dalších svědků a to chodců, kteří byli přítomni zastavování vozidla policistou, soud zde uvádí, že provádění tohoto dokazování, tedy výslech uvedených svědků P. a K. věc nemohl objasnit, neboť při stavění policií, kdy právě tuto skutečnost měli vidět, měl již žalobce rozsvícená na vozidle světla a byl i připoután bezpečnostním pásem, takže v té době již žádné přestupkové jednání nepáchal.

Pokud pak jde o navrhovaný výslech svědka M. R., kdy se mělo jednat o spolujezdce z vozidla, který vystoupil předtím, než žalobce byl stavěn policií, ani tento výslech by nemohl pro náležité zjištění skutkového stavu nic přinést, neboť svědek musel zcela jistě vystoupit dříve, než na místě, odkud policisté žalobce viděli a pozorovali až do místa zastavení hlídkou policie, neboť z jejich totožné výpovědi vyplynulo, že v tomto úseku

byl ve vozidle žalobce sám, nikde během úseku, kdy ho pozorovali, nezastavil a při zastavení policií žádný spolujezdec s ním ve vozidle nebyl, což nepopírá ani samotný žalobce. Navrhovaný výslech M. R. by tedy nemohl vnést do uvedeného případu žádnou novou skutečnost, neboť v úseku, kde žalobce již pozorovali policisté, ve vozidle nebyl.

Soud uzavírá, že provedeným dokazováním ve správním řízení byl náležitě zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a výslech navrhovaných svědků R., P. a K. by byl nadbytečný, neboť tito svědkové a to ani jeden z nich nemohli vidět situaci tak, jak ji popisovali svědkové – policisté D. a P., a pokud jde o výslech policisti T., který proveden nebyl proto, že byl dočasně přeložen na jiné oddělení policie, byl by tento výslech nadbytečný s ohledem na naprosto shodné výpovědi svědků D. a P. Z důvodu hospodárnosti řízení by bylo nadbytečné takový důkaz provádět.

S ohledem na náležitě zjištěný skutkový stav, kdy bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce se dopustil přestupků, které jsou mu kladeny ve výroku prvostupňového rozhodnutí za vinu, soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náklady řízení nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, kromě běžné úřední činnosti mu žádné náklady řízení nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.)

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. června 2013

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně